

Mijn compliment

Anne Visser-Meily

Hoogleraar en revalidatiearts
UMC Utrecht

► In mijn mailbox zit een bericht van mevrouw Janssen. Ze geeft aan dat het niet goed met haar gaat. Ze kan het hersenletsel van haar man geen plek geven. 'Als andere ouders mij aanspreken op het schoolplein en vragen hoe het nu thuis allemaal gaat, word ik iedere keer opnieuw weer emotioneel,' schrijft ze.

Ik zoek de status er even bij. De beroerte is nu vier jaar geleden. Je leven aanpassen en het nieuwe leven accepteren is ook voor de partner een grote klus. Ik mail haar terug dat het goed is dat ze aan de bel trekt en dat ik met haar op zoek ga naar hulp voor haarzelf.

Mijnheer Derksen geeft aan dat ze samen weer een nieuw evenwicht gevonden hebben. 'Dokter, het is ook alweer de vierde keer'. Zijn vrouw kreeg helaas opnieuw een kleine beroerte, de vierde dus. Tussen neus en lippen door noemt hij wel dat het zwaar is dat zijn vrouw niet goed meer alleen thuis durft te zijn en dat dit zijn bewegingsvrijheid erg inperkt. 'Ook al ben ik al 83 jaar, het voelt nu wel heel zwaar'. Bij door vragen komen meteen de tranen.

'Tuurlijk help ik haar bij alles'. Het is allemaal erg genoeg,' legt mijnheer Pietersen uit. Zijn vrouw is door de bestraling in de hals, die ze onderging voor haar longkanker, getroffen door een beroerte. Er zijn woordvindstoornissen en het spreken gaat moeilijk ook door de vermoeidheid. En juist in hun

situatie is veel te bespreken. Niet alleen over de ziekte, de angst voor de toekomst, maar ze hebben ook nog samen een bedrijf. Hoe moet het nu verder?

Revalideren doe je samen, maar vaak niet in hetzelfde tempo. Als naaste help je jouw partner graag de eerste weken door te komen. Je oefent samen, je spreekt hem moed in, je brengt hem naar de fysiotherapeute. Pas later realiseer je je dat het leven ook voor jou anders zal zijn.

Doe als mevrouw Janssen en trek aan de bel als u hulp kunt gebruiken bij het leren accepteren van het nieuwe leven waarbij uw partner veranderd is door het hersenletsel. Maar doe dat ook voor hulp bij financiële zaken, bij het organiseren van vrije tijd voor uzelf of gewoon voor een luisterend oor.

Ik spreek in deze column graag mijn waardering uit voor al die naasten, vrienden, zussen, kinderen en ouders die samen met de persoon met het hersenletsel er het beste van maken, en soms nog veel meer dan dat. Het wordt vaak niet gezien,

we vinden het gewoon, het hoort erbij. Het is echter een grote klus. Mijn 'mantelzorg-compliment' voor u.